

Meditacions: Dimecres de la quarta setmana de Pasqua

Reflexió per meditar dimecres de la quarta setmana de Pasqua. Els temes proposats són: Jesús ens revela la paternitat de Déu; Crist és salvador i jutge; el desig d'associar-nos amb la voluntat divina.

L'EVANGELI de la Missa d'avui recull un discurs de Jesús poc abans de la

passió. «Jesús va proclamar: —Els qui creuen en mi, més que creure en mi, creuen en el qui m'ha enviat; i els qui em veuen a mi veuen el qui m'ha enviat. Jo, que soc la llum, he vingut al món perquè ningú dels qui creuen en mi no es quedi en la foscor» (Jn 12, 44-46). Crist, en aquests darrers moments de la seva vida pública, manifesta aquest amor infinit amb què va venir al món per donar-nos claredat, per mostrar-nos l'amor del Pare i, així, sembrar a les ànimes el goig i la pau.

Al passatge observem que «Jesús viu i actua amb constant i fonamental referència al Pare. A ell s'adreça sovint amb la paraula plena d'amor filial: “Abbà”; també durant la pregària a Getsemaní li ve als llavis aquesta mateixa paraula. Quan els deixebles li demanen que els ensenyi a pregar, ensenya el “Pare nostre”. Després de la resurrecció, en el moment de deixar la terra, sembla

que una vegada més fa referència a aquesta pregària, quan diu: “Pujo al meu Pare i al vostre Pare, al meu Déu i al vostre Déu”. Així doncs, per mitjà del Fill, Déu s'ha revelat en la plenitud del misteri de la seva paternitat»^[1].

Una part fonamental de la missió de Crist va ser mostrar-nos amb claredat a “aquell que l’ha enviat”; i no només això, sinó, amb la seva mort i resurrecció, fer-nos fills de Déu. Per sant Josepmaria, aquesta realitat és el fonament sobre el qual construir la vida interior. Per això recordava contínuament que «Déu és un Pare ple de tendresa, d’amor infinit. Digues-li Pare molts cops el dia, i digues-li ara mateix —estant tot sol, en el teu cor— que l’estimes, que l’adores: que sents l’orgull i la força d’ésser fill seu. Això suposa un autèntic programa de vida interior, que s’ha de canalitzar a través de les teves relacions de pietat amb Déu —

poques, però constants, hi insisteixo —, que et permetran d'adquirir els sentiments i les maneres d'un bon fill»^[2].

JESÚS CONTINUA amb el seu discurs: «Si alguns dels qui m'escolten no accepten el que els dic, no soc jo qui els condemno, perquè la meva missió no és condemnar el món, sinó salvar-lo» (*Jn 12, 47*). Jesús és salvador, però un de molt més gran que la imatge que ens podem fer d'un salvador en aquesta terra. Jesús també és jutge, però la seva justícia no s'imparteix com ho fem els homes. Per sortir al pas d'una manera massa humana de pensar en Jesús, podem recordar que «sens dubte Crist és i es presenta sobretot com a salvador. No considera la seva missió jutjar els homes segons principis només humans. Ell és, sobretot, qui ensenya

el camí de la salvació i no l'acusador dels culpables (...). Per tant, cal dir que davant aquesta llum que és Déu revelat en Crist, davant aquesta veritat, en cert sentit, les mateixes obres jutgen a cadascú»^[3].

La predicació del Senyor va estar marcada per la mansuetud.

L'Evangelí veu en aquesta actitud el compliment de les profecies: «No disputarà ni alçarà la veu, no la farà sentir pels carrers. No trencarà la canya esquerdada ni apagarà el ble que vacil·la fins que faci triomfar la justícia» (*Is* 42, 2-3; cf. *Mt* 12, 19-20).

El Senyor anuncia la veritat amb claredat, però rebutja qualsevol actitud que porti a humiliar o aixafar els qui no acceptaven la seva predicació. Vol guanyar-se el cor de cadascú: «Jesús no vol convèncer per la força —deia sant Josepmaria— i, al costat dels homes, entre els homes, els mou suaument a seguir-lo, a la

recerca de la veritable pau i de l'autèntica alegria»^[4].

És bo recordar la incommensurable paciència de Déu, que compta amb els límits dels fills. Cada ànima té el seu temps. Són innombrables les històries de persones que gràcies a l'acompanyament comprensiu d'un bon amic acaben descobrint l'alegria d'obrir el cor a Jesucrist. «La veritat no s'imposa de cap altra manera, sinó per la força de la mateixa veritat, que penetra suau i fortament en les ànimes»^[5]: a aquesta convicció, presa de la vida de Crist i de l'experiència de l'Església, se l'ha considerat el “principi d'or”^[6] per a l'evangelització.

LA PREDICACIÓ del Senyor estava sostinguda pel seu desig íntim de complir la voluntat del Pare: «Jo no

he parlat pas pel meu compte, sinó que el Pare mateix, en enviar-me, em manà què havia de dir i de predicar» (Jn 12, 49). Jesús vivia de cara al Pare i així treia la força per il·luminar la gent que l'envoltava. L'activitat del Senyor no es comprèn com un acte de simple filantropia sinó que sorgeix de la font del seu amor a Déu Pare. Desitgem descobrir i associar-nos a la voluntat divina perquè allà hi ha la vida: quan parlem amb altres persones, quan tirem endavant activitats de formació o enmig dels nostres quefers ordinaris.

Realitzar les nostres tasques de cara a Déu ens ajudarà també a veure des de la seva perspectiva els aparents fracassos i els moments en què no arriben els fruits. Qualsevol energia gastada per fer el bé és fecunda, encara que no ho vegem externament: «Tal fecunditat és moltes vegades invisible, no es pot

aferrar, no es pot comptabilitzar. Hom sap bé que la seva vida donarà fruits, però sense pretendre saber com, ni on, ni quan»^[7]. I quan el desànim arribi a la nostra vida, podem tornar a mirar el nostre Pare Déu: «Aprenguem a descansar en la tendresa dels braços del Pare enmig del lliurament creatiu i generós. Seguim endavant, donem-ho tot, però deixem que sigui Ell qui faci fecunds els nostres esforços com a Ell li sembli»^[8]. Potser en aquests moments, quan veiem clarament que la missió ens supera, és quan Déu ens ensenya que és ell qui fa noves totes les coses a partir de la nostra limitada correspondència; entendre-ho i viure-ho és la manera de fonamentar la pròpia vida sobre roca.

En aquest anhel per sintonitzar, com Crist, veritablement amb els desitjos del cor de Déu Pare, ens pot servir assaborir amb novetat el Parenostre.

«Resant “faci’s la vostra voluntat”, no estem convidats a baixar servilment el cap, com si fóssim esclaus. No! Déu ens vol lliures; i és el seu amor el que ens allibera. El Pare nostre és, de fet, la pregària dels fills, no dels esclaus; sinó dels fills que coneixen el cor del seu pare i estan segurs del seu pla d’amor»^[9]. També ens pot servir assaborir amb novetat aquelles paraules de la nostra Mare, “que es compleixin en mi les teves paraules”, amb les quals va manifestar el seu desig d’anar sempre al compàs de Déu.

[1] Sant Joan Pau II, Audiència general, 23-X-1985.

[2] Sant Josepmaria, *Amics de Déu*, núm. 150.

[3] Sant Joan Pau II, Audiència general, 30-IX-1987.

[4] Sant Josepmaria, *Cartes* 4, núm. 2c.

[5] Concili Vaticà II, *Dignitatis Humanae*, núm. 1.

[6] Cf. Sant Joan Pau II, *Tertio Millennio Adveniente*, núm. 35.

[7] Francesc, *Evangelii gaudium*, núm. 279.

[8] Ibid.

[9] Francesc, Audiència general, 20-III-2019.